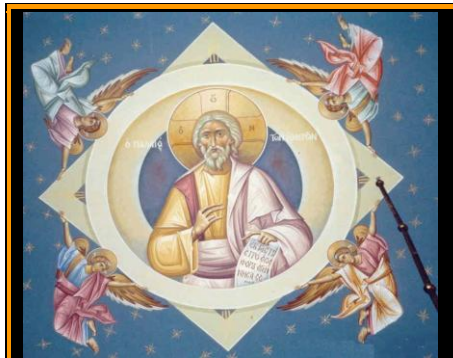

Η ΑΓΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Παλιός των Ημερών

Ενώ ο άνθρωπος μπορεί να είναι με τη χάρη του Θεού και τις δικές του προσπάθειες σχετικά μόνο άγιος, ο Θεός είναι απόλυτα άγιος, δηλαδή είναι άγιος εκ φύσεως, από την ουσία και την ύπαρξη του. Ως άγιος ο Θεός δεν έχει καμιά ηθική ατέλεια, αγαπά μόνο το αγαθό και αποστρέφεται την αμαρτία.

Και το σεβασμό αυτό εκδηλώνει με τους λόγους, τα έργα και τη λατρεία του. Με συστολή και ευλάβεια προφέρει το όνομα του Θεού. Όταν πρόκειται να εκτελέσει μια πράξη, διερωτάται αν η πράξη αυτή είναι σύμφωνη με το θέλημα του Θεού. Και τέλος με σοβαρότητα, αφοσίωση και κατάνυξη υμνεί, δοξάζει, ευχαριστεί και ικετεύει το Θεό.

Η ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

Ο άνθρωπος έχει την ακατάσχετη επιθυμία να πλησιάσει και να γνωρίσει το Θεό, επειδή είναι δημιουργήμα Αυτού. Στο χώρο της φύσεως γνωρίζει ο άνθρωπος το Θεό έμμεσα, με τη λογική σκέψη του, ενώ στο χώρο της Εκκλησίας Τον γνωρίζει άμεσα, με ολόκληρη την ψυχική του ζωή.

Ο φυσικός κόσμος μας υπενθυμίζει διαρκώς την ύπαρξη του Θεού. Ο Θεός φανερώνει στους ανθρώπους ότι μπορεί να τους γίνει γνωστό γι' Αυτόν. Γιατί οι αόρατες ιδιότητες του, δηλαδή η αιώνια δύναμη του και η θεότητα του, βλέπονται καθαρά αφότου δημιουργήθηκε ο κόσμος, καθόσον γίνονται νοητές δια μέσου των δημιουργημάτων του. Παράλληλα όμως στη ζωή αυτή βλέπουμε τον Θεό σαν σε καθρέφτη αμυδρά, ενώ στο μέλλοντα αιώνα, θα βλέπουμε πρό-

σωπο προς πρόσωπο (Α' Κορ. 13,12). Αυτό σημαίνει ότι η ουσία του Θεού είναι ασύλληπτη και ακατάληπτη από τον άνθρωπο. Μόνο η ύπαρξη και οι ιδιότητες του Θεού μας είναι προσιτές, κι αυτές όχι τέλεια.

Παρατηρώντας λοιπόν και μελετώντας τον κόσμο προκύπτει το συμπέρασμα ότι ο Θεός, ο δημιουργός αυτού του κόσμου, είναι παντοδύναμος, πανταχού παρών, αιώνιος, πάνσοφος, παντογνώστης, άγιος, δίκαιος, πανάγαθος, γεμάτος από αγάπη, ευσπλαχνία, μακροθυμία κλπ.

Ο πιστός μέσα στο λειτουργικό χώρο της Ορθόδοξης Εκκλησίας γνωρίζει το Θεό βιωματικά. Ο αόρατος και ακατάληπτος Θεός γίνεται ορατός και αντιληπτός (μόνο βιωματικά, δηλαδή με την ψυχική εκείνη κατάσταση που δημιουργείται από την προσωπική επικοινωνία με το Θεό μέσα στη Θεία Λατρεία. Ο πιστός γνωρίζει το Θεό ως αγάπη και ζει την ειρήνη και τη μακαριότητα της παρουσίας Του.

Η ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΤΡΙΣΑΓΙΟΥ ΥΜΝΟΥ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ

Στο πρώτο μέρος της Θείας Λειτουργίας και την ώρα που ψάλλεται από το χορό ο τρισάγιος ύμνος ("**Άγιος ο Θεός, άγιος ισχυρός, άγιος αθάνατος ελέησον ημάς**"), ο ιερέας απευθύνει στο Θεό Πατέρα την παρακάτω ευχή, που λέγεται «ευχή του τρισάγιου ύμνου».

«Άγιε Θεέ, Συ που ευαρεστείσαι στους αγίους και ανυμνείσαι με τον τρισάγιο ύμνο από τις αγγελικές τάξεις των Σεραφείμ και δοξολογείσαι από τα Χερουβείμ και προσκυνείσαι απ' όλες τις επουράνιες δυνάμεις· Συ που έφερες τα πάντα από την ανυπαρξία στην ύπαρξη· Συ που έκτισες τον άνθρωπο κατά τη δική σου εικόνα και ομοίωση και τον καταστόλισες μ' όλα σου τα χαρίσματα· Συ που δίνεις σοφία και σύνεση σ' εκείνον που την ζητεί και δεν παραβλέπεις τον αμαρτωλό, αλλά όρισεσ τη μετάνοια για να σωθεί· Συ που αξίωσες εμάς τους ταπεινούς και ανάξιους δούλους σου και την ώρα τούτη να στεκόμαστε μπροστά στη δόξα του αγίου θυσιαστηρίου σου και να σου προσφέρουμε την προσκύνηση και τη δόξα που σου οφείλεται· Συ, Κύριε, δέξου και από το στόμα μας το αμαρτωλό τον τρισάγιο ύμνο και ρίξε σε μας το βλέμμα της αγαθότητας σου· Συχώρεσε μας όλα τα αμαρτήματα που κάναμε είτε με τη θέληση μας είτε χωρίς να το θέλουμε. Αγίασε τις ψυχές και τα σώματα μας και αξίωσε μας να

σε λατρεύουμε με ευλάβεια σ' όλη μας τη ζωή, με τη μεσιτεία της αγίας Θεοτόκου και όλων των αγίων, οι οποίοι ανέκαθεν σου έδωσαν χαρά γιατί έζησαν όπως ήθελες. Γιατί Συ είσαι ο Θεός μας ο άγιος και σε σένα, τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα απευθύνουμε τη δοξολογία μας και τώρα και πάντοτε και σ' όλους τους αιώνες».

Ο λειτουργικός ύμνος "Άγιος ο Θεός, άγιος ισχυρός, άγιος αθάνατος ελέησον ημάς" λέγεται τρισάγιος ύμνος, επειδή επαναλαμβάνεται σ' αυτό τρεις φορές η λέξη άγιος και επειδή απευθύνεται στον τρισυπόστατο Θεό. Δηλαδή, άγιος είναι ο Θεός, ο άναρχος Πατέρας, άγιος ισχυρός, ο συνάναρχος Υιός, άγιος αθάνατος, το Πνεύμα το Άγιο. Ο τρισάγιος ύμνος λέγεται και αγγελικός, γιατί προήλθε από το γνωστό αγγελικό ύμνο του οράματος του προφήτη Ησαΐα.

Ψάλλοντας η στρατευόμενη (επίγεια) Εκκλησία τον τρισάγιο ύμνο ενώνει τη φωνή της με τα λειτουργικά πνεύματα, τους αγγέλους, και τους αγίους της θριαμβεύουσας Εκκλησίας σε μια παγκόσμια λατρευτική δοξολόγηση του Τριαδικού Θεού. Τη στιγμή αυτή ο λαός του Θεού γίνεται ισότιμος με τις ασώματες και νοερές δυνάμεις του Ουρανού. Ο τρισάγιος ύμνος, με τον οποίο ο πιστός λαός υμνεί την αγιότητα του Θεού, αποκαλύπτει τη μελλοντική ένωση και ισοτιμία του λαού αυτού με τους αγγέλους.

Αλλά ο τρισάγιος ύμνος και η ευχή του έχουν και δοξολογικό και ικετευτικό χαρακτήρα. Ο ιερέας μαζί με το πλήρωμα της Εκκλησίας δοξάζει πρώτα το Θεό της αγάπης για τη δημιουργία του σύμπαντος από το μηδέν, για την πλάση του ανθρώπου κατά τη δική του εικόνα και ομοίωση, για το απέραντο έλεος του προς τους αμαρτωλούς. Ζητεί κατόπιν τη συχώρηση των αμαρτιών μας και τον αγιασμό μας για να τον λατρεύουμε όπως πρέπει σ' όλη μας τη ζωή.

ΠΗΓΕΣ

- 1)«Ιστορία της Ορθόδοξης Θεολογίας και Πνευματικότητας» Γεώργιου Δ. Μαρτζέλου, Θεσσαλονίκη 1988.
- 2)«Δυτική θεολογία και πνευματικότητα» Δημητρίου Τσελεγγίδη, Θεσσαλονίκη 1988.
- 3)Ορθόδοξη ομάδα δογματικής έρευνας
- 4)Αντιαιρετικόν Εγκόλπιον
- 5)Αντιαιρετικός
- 6)Ορθόδοξο Βίκι: Εγκυκλοπαίδεια στο διαδίκτυο.